

แนวทางการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัย
ที่ตอบสนองความพึงพอใจของกลุ่มผู้บริโภค
A CONCEPTUAL DESIGN FOR THAI CONTEMPORARY JEWELRY TOWARDS
CUSTOMER SATISFACTION

กนกวรรณ ใจหาญ* เกรียงศักดิ์ เขียวมั่ง และสุชาติ เกาทอง
kanokwan jaihan, kriangsak khiaomang and Suchat Thaothong
kw.jaihan@gmail.com, Kraingsak_k@yahoo.com and Chutikarn_2537@hotmail.com

สาขาวิชาทัศนศิลป์และการออกแบบ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จ.ชลบุรี 20131
Department of Visual Arts and Design, Faculty of Fine & Applied Arts, Burapha University,
Chonburi 20131 Thailand

*corresponding author E-mail: kw.jaihan@gmail.com

(Received: October 15, 2019; Revised: November 25, 2019; Accepted: November 29, 2019)

ABSTRACT

This research aimed to 1) establish a concept design of Thai contemporary jewelry 2) study consumer satisfaction along with the design of contemporary Thai jewelry for women. A concept design of Thai contemporary jewelry was based on an integration of knowledge among Thai ancient embellishment – Tnim Pimpaporn style that based on the uniqueness, pattern and appearance of the embellishment and modern arts including Gothic Art, Art Nouveau, and Art Deco. All of this knowledge was employed to design the new different pieces of the modernized classic jewelry that are acceptable to purchase and wear in present.

The survey was conducted in this research with attached 14 sets to ask 100 female respondents that were selected purposive sampling method based on 4 groups of female customer's clothing personality including 1. Classic style, 2. Natural style, 3. Romantic style, and 4. Dramatic style. The 4 groups of female respondents were informed to rating all of 14 sets relied on their satisfaction and individual fashion reference.

The result found that the majority of respondents satisfied with the Thai contemporary jewelry design in the Phring set, the Singha Ayothaya set and the Koalamtat set respectively.

Keywords: Conceptual design for jewelry; Thai contemporary jewelry; Customers' satisfaction;
Tnim Pimpaporn

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้ 1) เพื่อสร้างแนวทางและออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัย 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของกลุ่มผู้บริโภคต่อการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัยสำหรับสตรี ซึ่งนำองค์ความรู้จากแนวคิดของการออกแบบเครื่องประดับลักษณะไทยผสมกับลักษณะตะวันตก โดยการนำเอาลักษณะเฉพาะ ลวดลาย หรือสัญลักษณ์ที่ปรากฏในรูปแบบภูมิปัญญาวัฒนธรรมมาผสมผสานกับอัตลักษณ์เครื่องประดับตะวันตกใน 3 สไตล์ คือ โกธิค อาร์ตนูโว และอาร์ตเดโค เพื่อให้ได้รูปลักษณ์ใหม่ที่มีสไตล์แตกต่างกันและยังคงกลิ่นอายของความเป็นไทยที่สามารถสวมใส่ได้จริงในบริบทสังคมปัจจุบัน และตอบสนองความพึงพอใจของกลุ่มผู้บริโภคในเชิงพาณิชย์

โดยทำการศึกษาความพึงพอใจของกลุ่มผู้บริโภคต่อการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัยสำหรับสตรีตามแนวทางการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับ จำนวน 14 ชุด จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิง จำนวน 100 คน โดยการเลือกแบบเจาะจงบุคคลที่มีบุคลิกภาพการแต่งกาย 4 กลุ่ม คือ 1. สไตล์คลาสสิก (Classic Style) 2. สไตล์ธรรมชาติ (Natural Style) 3. สไตล์โรแมนติก (Romantic Style) และ 4. สไตล์ดรามาทิก (Dramatic Style)

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัย ชุดพริ้งมากที่สุด รองลงมาคือชุดสิ่งห้อยโยธยา และชุดชาวหลามตัด ตามลำดับ

คำสำคัญ: แนวทางการออกแบบ รูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัย ความพึงพอใจของกลุ่มผู้บริโภค ถิ่นนิพินพารณ

1. บทนำ

ในปัจจุบันการสวมใส่เครื่องประดับไทยรูปแบบดั้งเดิมลดน้อยลงเกิดจากปัจจัยหลายด้าน เช่น สถานภาพทางการเงิน วัย โอกาส กาลเทศะ ช่วงเวลา และค่านิยมของสังคมขณะนั้น [1] ตลอดจนการรับวัฒนธรรมและค่านิยมตะวันตกเข้ามามากขึ้น จึงถูกจำกัดเฉพาะกลุ่มผู้บริโภคหรือใส่ในพิธีการสำคัญเท่านั้น อีกสาเหตุหนึ่งมาจากการถ่ายทอดองค์ความรู้ และทักษะของช่างฝีมือโบราณอยู่ในรูปแบบเชิงอนุรักษ์ และการประกอบอาชีพช่างเครื่องประดับไทยลดลง อาจส่งผลให้งานเครื่องประดับกระบวนแบบไทยสูญไป [2] และจากปัญหาที่เกิดขึ้นในวงการอุตสาหกรรมเครื่องประดับในประเทศไทยเป็นปัญหาที่ส่งผลต่อการผลิตและการตลาด เพราะขาดนักออกแบบที่มีศักยภาพทัดเทียมกับต่างประเทศ นักออกแบบเครื่องประดับต้องรู้กระบวนการของการคิดวิเคราะห์ การศึกษาข้อมูลประวัติศาสตร์ศิลป์เพื่อประยุกต์สู่การสร้างสรรค์ผลงาน มีรสนิยมทางศิลปะที่ดี มีการคิดความเชื่อมโยงกับการผลิตและรสนิยมกลุ่มผู้บริโภค [3] และด้วยรสนิยมที่แตกต่างกันของผู้บริโภค จึงเกิดการกำหนดแนวทางการออกแบบตามกระแสนิยม (Trend) ที่เป็นสากลขึ้น คำว่า กระบวนแบบ (Style) จึงใช้เรียกรูปแบบของงานออกแบบที่แสดงอัตลักษณ์และภาพลักษณ์วิถีการดำรงชีวิตเฉพาะกลุ่มผู้บริโภคทำให้เกิดการแต่งกายลักษณะสากลขึ้น เครื่องประดับจึงมีการพัฒนารูปแบบที่เป็นสากลไปด้วย เครื่องประดับลักษณะไทยประเพณีจึงไม่เป็นที่นิยมอีกต่อไป ทั้งราคาวัสดุที่สูง และจำนวนช่างฝีมือลดลง ประเทศไทยขาดแคลนบุคลากรด้านการออกแบบเครื่องประดับที่มีความสามารถในการออกแบบเครื่องประดับขั้นสูง และการผลิตผลงานวิจัย ตำรา ข้อมูลทางวิชาการเกี่ยวกับศิลปะการออกแบบเครื่องประดับ [4]

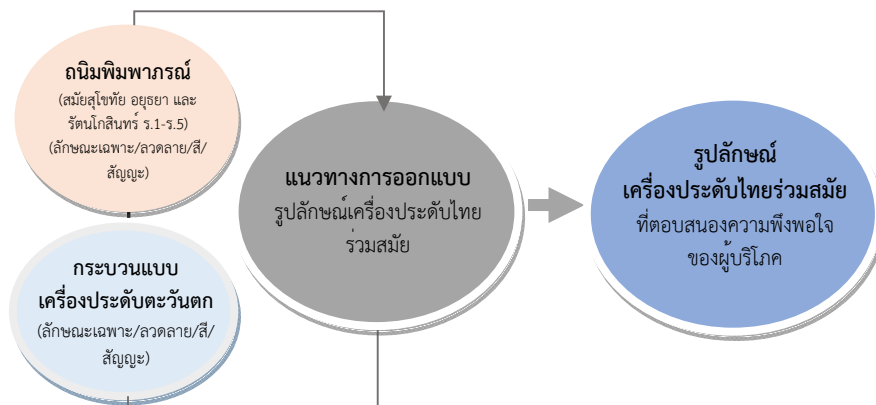
ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการสร้างสรรค์เครื่องประดับไทยร่วมสมัยที่ตอบสนองความต้องการของบริบทสังคมใหม่จากศึกษากระบวนการแบบถินนิพินพารณด้วยการตีความรูปความหมายเดิมสู่การสร้างรูปความหมายใหม่เชิงสาระ คุณค่า และมูลค่า โดยหลักหนีข้อจำกัดทางสถานภาพ ชนชั้น วรรณะ รูปแบบอนุรักษ์นิยม และข้อจำกัดเฉพาะกลุ่ม สู่การสร้างสรรค์รูปลักษณ์เครื่องประดับใหม่ที่คงกลิ่นอายความเป็นไทย ซึ่งเป็นแนวทางหนึ่งของการใช้ทุนทางภูมิปัญญาอันเป็นรากฐานงานประณีตศิลป์แบบดั้งเดิมจากหลักฐานทางประวัติศาสตร์เพื่อใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับที่สอดคล้องกับบุคลิกภาพ และเพิ่มทางเลือกให้แก่กลุ่มผู้บริโภค ตลอดจนใช้เป็นเครื่องมือในการออกแบบสำหรับนิสิต/นักศึกษา และช่างฝีมือหรือผู้ประกอบการเครื่องประดับไทยได้ เพื่อสืบสานคุณค่าของศิลปะเครื่องประดับไทยสู่การสร้าง ความเข้มแข็งแก่งานเครื่องประดับไทยอย่างยั่งยืน

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อสร้างแนวทางและออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัย

2.2 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้บริโภคต่อการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัยสำหรับสตรี

3. กรอบแนวคิดในการวิจัย

รูปที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

4. ขอบเขตของการวิจัย

ในงานวิจัยนี้ได้กำหนดขอบเขตในงานวิจัยโดยการกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ ผู้ตอบแบบสอบถามเพศหญิง ช่วงอายุระหว่าง 25-59 ปี

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ ผู้ตอบแบบสอบถามเพศหญิง ช่วงอายุระหว่าง 25-59 ปี จำนวน 100 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจงบุคคล โดยพิจารณาจากบุคลิกภาพการแต่งกายที่แตกต่างกัน 4 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 สไตล์คลาสสิก (Classic Style) จำนวน 27 คน เป็นกลุ่มที่ชื่นชอบรูปแบบเรียบง่าย ไม่ล้ำสมัย มีสีไม่ฉูดฉาด นิยมสีดำ ขาว กรมท่าหรือสีพื้น กลุ่มที่ 2 สไตล์ธรรมชาติ (Natural Style) จำนวน 28 คน เป็นกลุ่มที่ชื่นชอบการสวมใส่เสื้อผ้าจากเส้นใยธรรมชาติ เน้นการสวมใส่ที่สบาย และคล่องตัว ไม่ตามแฟชั่นมากนัก กลุ่มที่ 3 สไตล์โรแมนติก (Romantic Style) จำนวน 22 คน เป็นกลุ่มที่ชื่นชอบการแต่งกายตามแฟชั่น หรือตามดาราที่ชื่นชอบ สนุกในการแต่งตัวหรือเปลี่ยนรูปแบบไปเรื่อย ๆ เน้นความโดดเด่น และสะดุดตา และกลุ่มที่ 4 สไตล์ดรามาทิก (Dramatic Style) จำนวน 23 คน เป็นกลุ่มที่ชื่นชอบการแต่งกายที่เน้นความเป็นผู้หญิง ชอบสีโทนพาสเทลหวาน ลวดลายดอกไม้ ธรรมชาติ และมีสไตล์ย้อนยุคในบางโอกาส

5. วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

5.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการวิจัย ดังนี้

- การสัมภาษณ์ แบบกึ่งโครงสร้าง โดยใช้การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ แฟชั่น และเครื่องประดับเป็นรายบุคคล เพื่อประเมินรูปแบบเครื่องประดับจากแนวทางการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัย

- การสร้างแบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้บริโภคต่อการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัยสำหรับสตรี โดยใช้ศึกษากลุ่มตัวอย่างเพศหญิง จำนวน 100 คน จากผู้ที่มีบุคลิกภาพการแต่งกาย 4 สไตล์ จำนวน 100 ชุด ประกอบด้วยข้อคำถามแบบปลายปิด (Close Ended Form) และปลายเปิด (Open Ended Form) ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบปลายเปิด (Open Ended Form) และแบบสำรวจรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 สอบถามความพึงพอใจของผู้บริโภคต่อการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัยสำหรับสตรี สอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยมีเกณฑ์ 5 ระดับของลิเคิร์ต (Likert Scale [5]) แปลผลค่าเฉลี่ย ดังนี้

4.21 - 5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด	1.81 - 2.60 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับน้อย
3.41 - 4.20 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับมาก	1.00 - 1.80 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับน้อยที่สุด
2.61 - 3.40 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับปานกลาง	

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัยสำหรับสตรี มีลักษณะเป็นแบบปลายเปิด (Open Ended Form)

5.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

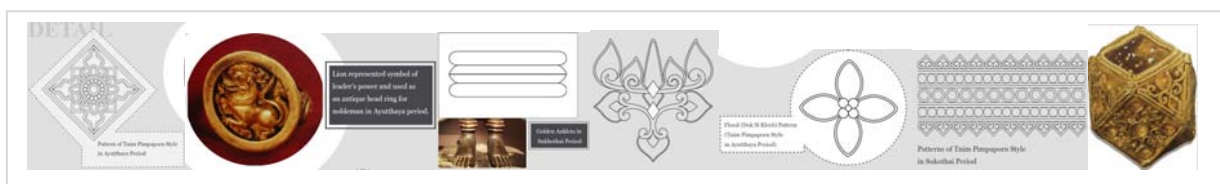
ในการศึกษาครั้งนี้มีการเก็บรวบรวมข้อมูลชั้นปฐมภูมิและทุติยภูมิ ประกอบด้วย

- ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ (Interview) ใช้การสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้าง ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์และเครื่องประดับเพื่อประเมินผลรูปแบบเครื่องประดับที่ได้ออกแบบตามแนวทางการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับ
- ข้อมูลจากแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้บริโภคต่อการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัยสำหรับสตรี ประกอบด้วยข้อคำถามแบบปลายปิด (Close Ended Form) และปลายเปิด (Open Ended Form)
- ข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง ที่เป็นข้อมูลรูปภาพนิมิตพารามิเตอร์ ที่นำมาใช้วิเคราะห์รูปแบบ และข้อมูลกระบวนการแบบเครื่องประดับตะวันตก

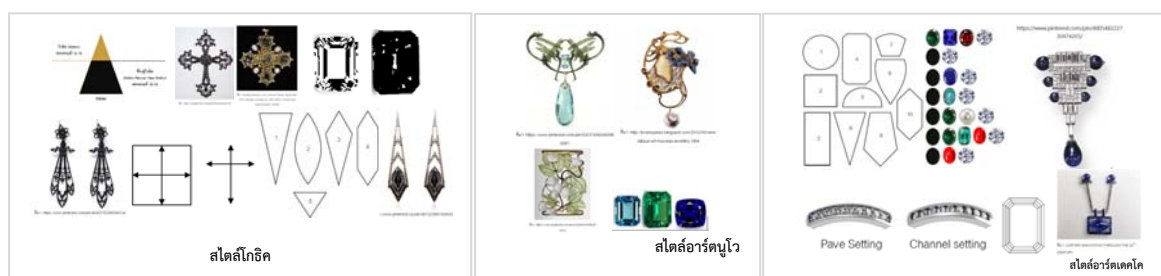
6. ผลการวิจัย

6.1 แนวทางและออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัย

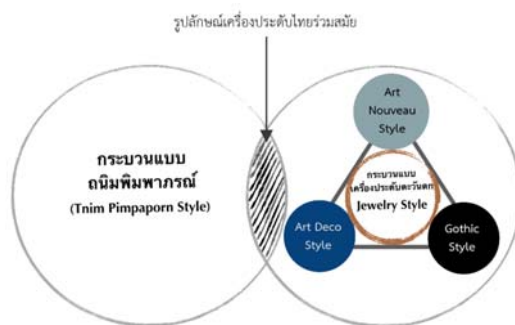
การออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัย ผู้วิจัยมีแนวคิดของการออกแบบจากการนำลักษณะไทยกับลักษณะตะวันตกมาผสมผสานกัน ตามแนวทางปฏิบัติการออกแบบที่ได้จากองค์ความรู้ในการศึกษาวิเคราะห์และสังเคราะห์กระบวนการนิมิตพารามิเตอร์ หลังพุทธศตวรรษที่ 18 จาก 3 ยุคสมัย คือ 1. สมัยสุโขทัย 2. สมัยอยุธยา และ 3. สมัยรัตนโกสินทร์ ในช่วงรัชกาลที่ 1-5 กับการผสมผสานกระบวนการแบบเครื่องประดับตะวันตก คือ เครื่องประดับโกธิค (Gothic) เครื่องประดับอาร์ตนูโว (Art Nouveau) และเครื่องประดับอาร์ตเดโค (Art Deco) โดยนำลักษณะเฉพาะ ลวดลาย สี หรือสัญลักษณ์ของเครื่องประดับไทยและตะวันตก ดังรูปที่ 2 และ 3 มาใช้ในการออกแบบเพื่อให้เกิดรูปลักษณ์ใหม่ ที่ยังคงกลิ่นอายของความเป็นไทยและสวมใส่ได้จริงในบริบทสังคมปัจจุบัน

รูปที่ 2 ตัวอย่าง ลักษณะเฉพาะ ลวดลาย สี หรือสัญลักษณ์ ของเครื่องประดับไทยที่นำมาใช้ในการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัย

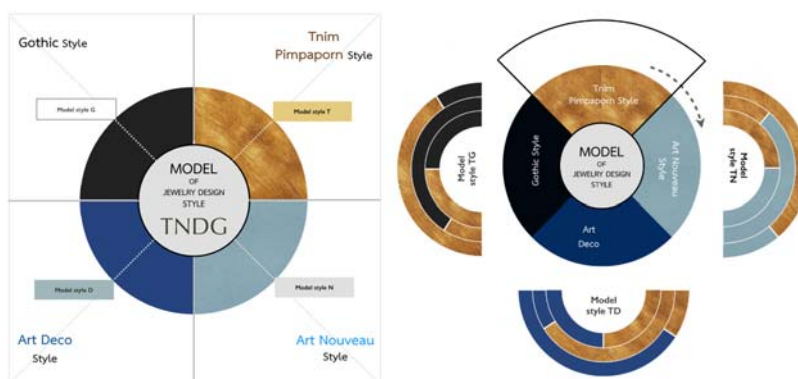

รูปที่ 3 ตัวอย่างลักษณะเฉพาะ ลวดลาย สี หรือสัญลักษณ์ ของเครื่องประดับตะวันตก ที่นำมาใช้ในการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัย

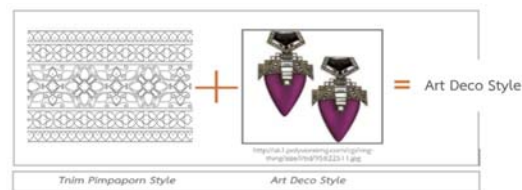
รูปที่ 4 กรอบแนวคิดการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัย

ซึ่งได้แบ่งกลุ่มเครื่องประดับออกเป็น 4 สไตล์ ประกอบด้วย 1. กระบวนแบบถนิมพิมพากรณ์ (Tnim Pimpaporn Style: Model Style T), 2. เครื่องประดับสไตล์โกธิค (Gothic Style: Model Style G), 3. เครื่องประดับสไตล์อาร์ตนูโว (Art Nouveau Style: Model Style N) และ 4. เครื่องประดับสไตล์อาร์ตเดโค (Art Deco Style: Model Style D) โดยมีแนวทางของการออกแบบคือการนำกระบวนแบบถนิมพิมพากรณ์ (Tnim Pimpaporn Style: Model Style T) จากการนำพหุลักษณะถนิมพิมพากรณ์ที่ได้จากการศึกษามาสถสมผสานกับเครื่องประดับกระบวนแบบตะวันตกในแต่ละสไตล์ที่กล่าวมาข้างต้น เพื่อให้เกิดรูปลักษณ์เครื่องประดับในรูปแบบอื่น ๆ ดังรูปด้านล่างนี้

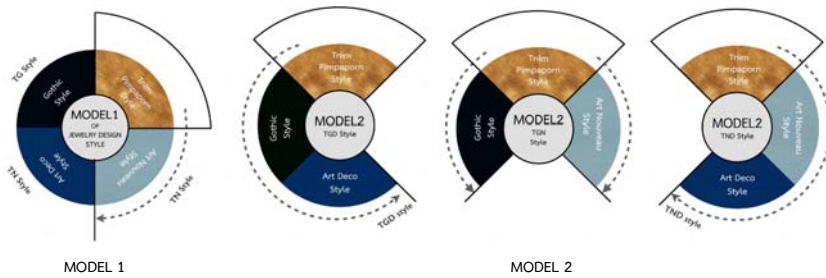

รูปที่ 5 แนวทางการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัย

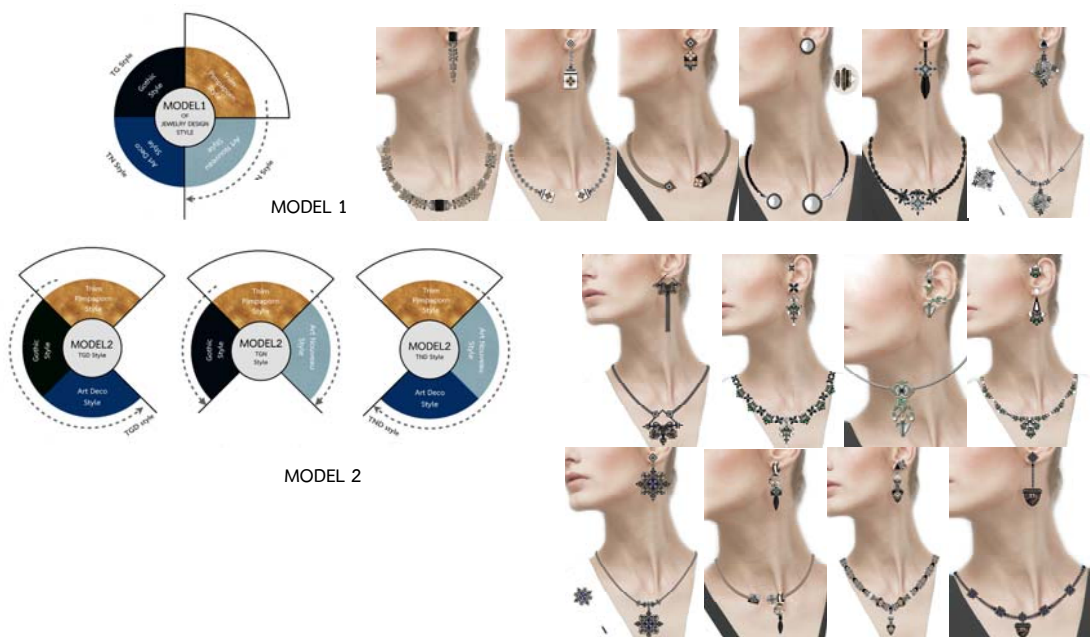
ในการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัยสำหรับสตรี ผู้วิจัยจึงได้แบ่งแนวทางของการออกแบบออกเป็น 2 โมเดล คือ โมเดลที่ 1 เป็นรูปลักษณ์เครื่องประดับ 3 สไตล์ ประกอบด้วย สไตล์โกธิค (Gothic Style) สไตล์อาร์ตนูโว (Art Nouveau Style) และสไตล์อาร์ตเดโค (Art Deco Style) ที่เกิดจากผสมผสานกันระหว่างกระบวนแบบถนิมพิมพากรณ์ (ลักษณะเครื่องประดับไทย) กับเครื่องประดับสไตล์ตะวันตก (ลักษณะตะวันตก) เข้าด้วยกัน (ดูรูปที่ 5 โมเดล 1) และโมเดลที่ 2 เป็นรูปลักษณ์เครื่องประดับสไตล์ผสม ที่เป็นรูปลักษณ์ใหม่ที่เกิดจากผสมผสานกันระหว่างกระบวนแบบถนิมพิมพากรณ์ (ลักษณะเครื่องประดับไทย) กับเครื่องประดับสไตล์ตะวันตก (ลักษณะตะวันตก) ตั้งแต่ 2-3 สไตล์เข้าด้วยกัน แล้วทำการออกแบบเครื่องประดับและคัดเลือกแบบ จากนั้นทำการตรวจสอบความถูกต้องของรูปลักษณ์ที่ตอบโจทย์แนวคิดของการออกแบบ ด้วยวิธีการประเมินผลการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับโดยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ แพชั่น และเครื่องประดับเป็นรายบุคคล

รูปที่ 6 ตัวอย่างแนวทางการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับสไตล์อาร์ตเดคโค
(โมเดล 1 กระบวนแบบถนิมพิมพาภรณ์ผสมกับสไตล์อาร์ตเดคโค)

รูปที่ 7 แนวทางการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัยสำหรับสตรี โมเดล 1 และ 2

รูปที่ 8 การออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัยสำหรับสตรี จากโมเดล 1 และ 2

สรุปผลการออกแบบจากแนวทางการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัยสำหรับสตรี ตามแนวทางโมเดล 1 และ 2 ได้รูปแบบเครื่องประดับ จำนวน 14 ชุด จากโมเดล 1 จำนวน 6 ชุด และโมเดล 2 จำนวน 8 ชุด ที่นำไปสร้างแบบสอบถามเพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้บริโภคต่อการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัยสำหรับสตรี

รูปที่ 9 รูปลักษณะเครื่องประดับไทยร่วมสมัยสำหรับสตรี จำนวน 14 ชุด

6.2 ความพึงพอใจของผู้บริโภคต่อการออกแบบรูปลักษณะเครื่องประดับไทยร่วมสมัยสำหรับสตรี

จากการศึกษาความพึงพอใจของผู้บริโภคต่อการออกแบบรูปลักษณะเครื่องประดับไทยร่วมสมัยสำหรับสตรี ตามแนวทางการออกแบบรูปลักษณะเครื่องประดับจาก 2 โมเดล ได้รูปลักษณะเครื่องประดับไทยร่วมสมัยสำหรับสตรี จำนวน 14 ชุด โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิงทั้งหมด จำนวน 100 คน โดยการเลือกแบบเจาะจงผู้ที่มีบุคลิกการแต่งกาย 4 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 สไตล์คลาสสิก (Classic Style) จำนวน 27 คน เป็นกลุ่มที่ชื่นชอบรูปแบบเรียบง่าย ไม่ล้าสมัย มีสีไม่ฉูดฉาด นิยมสีดำ ขาว กรมท่า หรือสีพื้น กลุ่มที่ 2 สไตล์ธรรมชาติ (Natural Style) จำนวน 28 คน เป็นกลุ่มที่ชื่นชอบการสวมใส่เสื้อผ้าจากเส้นใยธรรมชาติ เน้นการสวมใส่ที่สบาย และคล่องตัว ไม่ตามแฟชั่นมากนัก กลุ่มที่ 3 สไตล์โรแมนติก (Romantic Style) จำนวน 22 คน เป็นกลุ่มที่ชื่นชอบการแต่งกายตามแฟชั่น หรือตามดาราที่ชื่นชอบ สนุกในการแต่งตัวหรือเปลี่ยนรูปแบบไปเรื่อย ๆ เน้นความโดดเด่น และสะดุดตา และกลุ่มที่ 4 สไตล์ดรามatik (Dramatic Style) จำนวน 23 คน เป็นกลุ่มที่ชื่นชอบการแต่งกายที่เน้นความเป็นผู้หญิง ชอบสีโทนพาสเทลหวาน ลวดลายดอกไม้ ธรรมชาติ และมีสไตล์ย้อนยุคในบางโอกาส ซึ่งแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 สอบถามความพึงพอใจของผู้บริโภคต่อรูปลักษณะเครื่องประดับไทยร่วมสมัยสตรี และตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

ผลการศึกษาข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีอายุระหว่าง 25-59 ปี ประกอบอาชีพพนักงานเอกชนมากที่สุด จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 54 รองลงมาคือ ข้าราชการ/พนักงาน ลูกจ้างของรัฐ จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 29 และน้อยที่สุดคือ อาชีพอื่น ๆ เป็นอาชีพแม่บ้าน จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2 ระดับการศึกษา ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาคือ ปริญญาตรี จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 47 รองลงมาระดับปริญญาโท จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 46 และน้อยที่สุดคือ ระดับอื่น ๆ เป็นระดับปวส. จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3 รายได้ต่อเดือนระหว่าง 30,000 - 49,999 บาท มากที่สุดจำนวน 47 คน รองลงมา 10,000 - 29,999 บาท จำนวน 25 คน และต่ำกว่า 10,000 บาท น้อยที่สุด จำนวน 2 คน มีบุคลิกภาพการแต่งกาย กลุ่มที่ชื่นชอบรูปแบบเรียบง่าย ไม่ล้าสมัย มีสีไม่ฉูดฉาด นิยมสีดำ ขาว กรมท่าหรือสีพื้น มากที่สุด จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 28 รองลงมาชื่นชอบการสวมใส่เสื้อผ้าจากเส้นใยธรรมชาติ เน้นการสวมใส่ที่สบายและคล่องตัว ไม่ตามแฟชั่นมากนัก จำนวน 27 คน ชื่นชอบการแต่งกายตามแฟชั่น หรือตามดาราที่ชื่นชอบ สนุกในการแต่งตัวหรือเปลี่ยนรูปแบบไปเรื่อย ๆ เน้นความโดดเด่นและสะดุดตา จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 23 และกลุ่มที่ชื่นชอบการแต่งกายที่เน้นความเป็นผู้หญิง ชอบสีโทนพาสเทลหวาน ลวดลายดอกไม้ ธรรมชาติ และมีสไตล์ย้อนยุคในบางโอกาสน้อยที่สุด จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 22 ตามลำดับ และพฤติกรรมการซื้อเครื่องประดับ พบว่า มีการซื้อเครื่องประดับ 1 ครั้ง/เดือน มากที่สุดจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 33 รองลงมาคือ ซื้อทุก 3 เดือน จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 26 และน้อยที่สุดคือ อื่น ๆ ซื้อตามโอกาสหรือนาน ๆ ครั้ง จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 8

ผลการศึกษาความพึงพอใจของผู้บริโภคต่อการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัยสำหรับสตรี พบว่า ส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับ ชุดที่ 14 (พริ้ง) มากที่สุด รองลงมาคือ ชุดที่ 8 (สิงห์โยธยา) และชุดที่ 4 (ข้าวหลามตัด) ตามลำดับ (ดูตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 แสดงผลค่าเฉลี่ยระดับความพึงพอใจของผู้บริโภคต่อการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัยสำหรับสตรี

ชุด ที่	กลุ่มผู้บริโภคแบ่งตามบุคลิกภาพการแต่งกาย 4 กลุ่ม												รวม		
	กลุ่ม 1			กลุ่ม 2			กลุ่ม 3			กลุ่ม 4					
	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ ความ พึงพอใจ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ ความ พึงพอใจ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ ความ พึงพอใจ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ ความ พึงพอใจ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ ความ พึงพอใจ
1	3.65	0.50	มาก	3.11	0.75	ปาน กลาง	3.60	0.78	มาก	3.09	1.04	ปาน กลาง	3.36	0.81	ปาน กลาง
2	3.17	0.93	ปาน กลาง	3.30	0.82	ปาน กลาง	3.40	0.63	ปาน กลาง	3.32	1.24	ปาน กลาง	3.29	0.92	ปาน กลาง
3	3.46	1.08	มาก	3.08	0.90	ปาน กลาง	3.23	0.98	ปาน กลาง	3.20	0.78	ปาน กลาง	3.24	0.94	ปาน กลาง
4	3.32	0.71	ปาน กลาง	3.81	0.63	มาก	3.42	0.83	มาก	3.21	1.11	ปาน กลาง	3.45	0.85	มาก
5	3.35	0.97	ปาน กลาง	2.61	0.69	ปาน กลาง	3.75	0.84	มาก	2.89	1.03	ปาน กลาง	3.12	0.98	ปาน กลาง
6	2.98	1.21	ปาน กลาง	3.35	0.93	ปาน กลาง	3.16	1.02	ปาน กลาง	3.29	1.03	ปาน กลาง	3.19	1.05	ปาน กลาง
7	3.27	0.95	ปาน กลาง	3.01	0.84	ปาน กลาง	3.54	0.72	มาก	3.62	0.77	มาก	3.34	0.86	ปาน กลาง
8	3.63	1.02	มาก	3.45	0.66	มาก	3.17	0.86	ปาน กลาง	3.64	0.96	มาก	3.48	0.89	มาก
9	3.57	0.89	มาก	3.14	0.94	ปาน กลาง	3.46	1.01	มาก	3.46	1.07	มาก	3.40	0.97	ปาน กลาง
10	3.07	0.63	ปาน กลาง	3.18	0.77	ปาน กลาง	3.40	0.89	ปาน กลาง	3.10	1.25	ปาน กลาง	3.18	0.89	ปาน กลาง
11	3.68	0.63	มาก	3.05	0.59	ปาน กลาง	3.12	1.16	ปาน กลาง	3.67	1.20	มาก	3.38	0.95	ปาน กลาง
12	3.83	0.93	มาก	3.18	0.90	ปาน กลาง	3.23	1.07	ปาน กลาง	3.17	0.97	ปาน กลาง	3.36	0.99	ปาน กลาง
13	3.68	0.90	มาก	3.38	0.80	ปาน กลาง	3.17	0.97	ปาน กลาง	3.21	1.18	ปาน กลาง	3.38	0.97	ปาน กลาง
14	3.97	0.85	มาก	3.38	0.77	ปาน กลาง	3.58	0.97	มาก	3.29	1.36	ปาน กลาง	3.56	1.02	มาก
รวม (คน)	27			28			22			23			100		

จากตารางที่ 1 ผลค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของผู้บริโภคต่อการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัยสำหรับสตรี จำนวน 14 ชุด พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับ ชุดที่ 14 มากที่สุด ค่าเฉลี่ยที่ 3.56 มีความพึงพอใจระดับมาก รองลงมาคือ ชุดที่ 8 ค่าเฉลี่ยที่ 3.48 มีความพึงพอใจระดับมาก และชุดที่ 4 ค่าเฉลี่ยที่ 3.45 มีความพึงพอใจระดับมาก ตามลำดับ

รูปที่ 10 รูปลักษณะเครื่องประดับไทยร่วมสมัยสำหรับสตรีที่เป็นที่พึงพอใจใน 3 ลำดับแรกของผู้ตอบแบบสอบถาม 100 คน

และผลการประเมินโดยแบ่งตามกลุ่มทั้ง 4 กลุ่ม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มที่ 1 จำนวน 27 คน มีความพึงพอใจต่อการออกแบบรูปลักษณะเครื่องประดับ ชุดที่ 14 มากที่สุด ค่าเฉลี่ยที่ 3.97 มีความพึงพอใจระดับมาก กลุ่มที่ 2 จำนวน 28 คน มีความพึงพอใจต่อการออกแบบรูปลักษณะเครื่องประดับ ชุดที่ 4 มากที่สุด ค่าเฉลี่ยที่ 3.81 มีความพึงพอใจระดับมาก กลุ่มที่ 3 จำนวน 22 คน มีความพึงพอใจต่อการออกแบบรูปลักษณะเครื่องประดับ ชุดที่ 5 มากที่สุด ค่าเฉลี่ยที่ 3.75 มีความพึงพอใจระดับมาก และกลุ่มที่ 4 จำนวน 23 คน มีความพึงพอใจต่อการออกแบบรูปลักษณะเครื่องประดับ ชุดที่ 11 มากที่สุด ค่าเฉลี่ยที่ 3.67 มีความพึงพอใจระดับมาก

รูปที่ 11 รูปลักษณะเครื่องประดับไทยร่วมสมัยสำหรับสตรีที่เป็นที่พึงพอใจสูงสุดในแต่ละกลุ่ม

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของผู้บริโภคต่อรูปลักษณะเครื่องประดับไทยร่วมสมัยสำหรับสตรี ชุดที่ 14, 8 และ 4

รายการประเมินความพึงพอใจ	ชุดที่ 14 (พริ้ง)		ชุดที่ 8 (สิงห์อโยธยา)		ชุดที่ 4 (ข้าวหลามตัด)	
	($\bar{X}$)	ระดับความพึงพอใจ	($\bar{X}$)	ระดับความพึงพอใจ	($\bar{X}$)	ระดับความพึงพอใจ
1. ชื่นชอบรูปแบบและลวดลายเครื่องประดับเพราะมีความสวยงามน่าสวมใส่	3.71	มาก	3.74	มาก	3.54	มาก
2. ชื่นชอบและพึงพอใจรูปแบบเครื่องประดับชุดนี้เพราะมีกลิ่นอายของความเป็นไทย	3.60	มาก	3.41	มาก	3.45	มาก
3. ชื่นชอบรูปแบบเครื่องประดับชุดนี้เพราะมีความร่วมสมัย	3.70	มาก	3.70	มาก	3.57	มาก
4. ชื่นชอบรูปแบบเครื่องประดับชุดนี้เพราะสามารถสวมใส่ในชีวิตประจำวันได้	3.43	มาก	3.42	มาก	3.54	มาก

ตารางที่ 2 (ต่อ)

รายการประเมินความพึงพอใจ	ชุดที่ 14 (พริ้ง)		ชุดที่ 8 (สิงห์โยธยา)		ชุดที่ 4 (ข้าวหลามตัด)	
	($\bar{X}$)	ระดับความพึงพอใจ	($\bar{X}$)	ระดับความพึงพอใจ	($\bar{X}$)	ระดับความพึงพอใจ
5. ชื่นชอบรูปแบบเครื่องประดับชุดนี้เพราะสามารถสวมใส่ได้หลายโอกาส	3.55	มาก	3.51	มาก	3.54	มาก
6. ชื่นชอบรูปแบบเครื่องประดับชุดนี้เพราะมีความเหมาะสมกับบุคลิกภาพและไลฟ์สไตล์	3.31	ปานกลาง	3.22	ปานกลาง	3.27	ปานกลาง
7. ชื่นชอบรูปแบบเครื่องประดับชุดนี้เพราะจัดองค์ประกอบได้ลงตัวและมีขนาดที่เหมาะสม	3.57	มาก	3.42	มาก	3.54	มาก
8. ชื่นชอบสีของอัญมณี และสีของตัวเรือนเครื่องประดับชุดนี้	3.72	มาก	3.52	มาก	3.49	มาก
9. คิดว่าจะเลือกซื้อเครื่องประดับชุดนี้เพื่อใช้สวมใส่ตกแต่งร่างกาย	3.48	มาก	3.45	มาก	3.15	มาก
รวม	3.56	มาก	3.48	มาก	3.45	มาก

จากตารางที่ 2 แสดงผลค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของผู้บริโภคต่อการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัยสำหรับสตรี ชุดที่ 14, 8 และ 4 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยรวมสูงสุด 3 ลำดับแรก จากผลรวมการประเมินความพึงพอใจ 9 ข้อคำถาม พบว่า ผู้ที่ชื่นชอบรูปแบบและลวดลายเครื่องประดับเพราะมีความสวยงาม น่าสวมใส่ ชุดที่ 8 มากกว่าชุดที่ 14 และ 4 มีความพึงพอใจระดับมาก ค่าเฉลี่ยที่ 3.74, 3.71 และ 3.54 ตามลำดับ ผู้ที่ชื่นชอบและพึงพอใจรูปแบบเครื่องประดับเพราะมีกลิ่นอายของความเป็นไทย ชุดที่ 14 มากกว่าชุดที่ 4 และ 8 มีความพึงพอใจระดับมาก ค่าเฉลี่ยที่ 3.60, 3.45 และ 3.41 ตามลำดับ ผู้ที่ชื่นชอบรูปแบบเครื่องประดับเพราะมีความร่วมสมัย ชุดที่ 14 และ 8 มากกว่าชุดที่ 4 มีความพึงพอใจระดับมาก ค่าเฉลี่ยที่ 3.70, 3.70 และ 3.57 ตามลำดับ ผู้ที่ชื่นชอบรูปแบบเครื่องประดับเพราะสามารถสวมใส่ในชีวิตประจำวันได้ ชุดที่ 4 มากกว่าชุดที่ 14 และ 8 มีความพึงพอใจระดับมาก ค่าเฉลี่ยที่ 3.54, 3.43 และ 3.42 ตามลำดับ ผู้ที่ชื่นชอบรูปแบบเครื่องประดับเพราะสามารถสวมใส่ได้หลายโอกาส ชุดที่ 14 มากกว่าชุดที่ 4 และ 8 มีความพึงพอใจระดับมาก ค่าเฉลี่ยที่ 3.55, 3.54 และ 3.51 ตามลำดับ ผู้ที่ชื่นชอบรูปแบบเครื่องประดับชุดนี้เพราะมีความเหมาะสมกับบุคลิกภาพและไลฟ์สไตล์ ชุดที่ 14 มากกว่าชุดที่ 4 และชุดที่ 8 มีความพึงพอใจระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยที่ 3.31, 3.27 และ 3.22 ตามลำดับ ผู้ที่ชื่นชอบรูปแบบเครื่องประดับเพราะจัดองค์ประกอบได้ลงตัวและมีขนาดที่เหมาะสม ชุดที่ 14 มากกว่าชุดที่ 4 และ 8 มีความพึงพอใจระดับมาก ค่าเฉลี่ยที่ 3.57, 3.54 และ 3.42 ตามลำดับ ผู้ที่ชื่นชอบสีของอัญมณีและสีของตัวเรือนเครื่องประดับ ชุดที่ 14 มากกว่าชุดที่ 8 และชุดที่ 4 มีความพึงพอใจระดับมาก ค่าเฉลี่ยที่ 3.72, 3.52 และ 3.49 ตามลำดับ และผู้ที่คิดว่าจะเลือกซื้อเครื่องประดับเพื่อใช้สวมใส่ตกแต่งร่างกาย ชุดที่ 14 มากกว่าชุดที่ 8 และชุดที่ 4 มีความพึงพอใจระดับมาก ค่าเฉลี่ยที่ 3.48, 3.45 และ 3.15 ตามลำดับ

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ พบว่า บางรูปแบบใช้ลวดลายเยอะไปทำให้ดูแก่ เครื่องประดับทุกชิ้นสามารถสวมใส่ได้จริงในชีวิตประจำวันหากใช้แยกชิ้นกันในแต่ละชุด โดยรวมการออกแบบทั้งหมดมีความร่วมสมัยและยังคงกลิ่นอายความเป็นไทยในการเลือกชุดเครื่องประดับค่อนข้างยากเพราะมีความสวยงามและมีสไตล์แตกต่างกัน แม้ว่าตนเองจะมีสไตล์การแต่งกายที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวอยู่แล้วก็ตาม

7. อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาแนวทางการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัยสำหรับสตรีที่ตอบสนองความพึงพอใจของกลุ่มผู้บริโภค สามารถอภิปรายผลใน 2 ประเด็น ดังนี้

1. การสร้างแนวทางและออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัย พบว่า การออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัยสำหรับสตรี ตามแนวคิดการออกแบบจาก 2 โมเดล สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางการออกแบบเครื่องประดับสไตล์ตะวันตก (สไตล์โกธิค, สไตล์อาร์ตนูโว, สไตล์อาร์ตเดโค) และประยุกต์เป็นสไตล์ผสมเกิดจากการผสมผสานกันหลายสไตล์ แต่ยังคงกลิ่นอายความเป็นไทย สามารถสวมใส่ในชีวิตประจำวันที่ตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคได้ สอดคล้องกับ Wunarat Tungcharoen [3] กล่าวว่า นักออกแบบเครื่องประดับควรให้ความสำคัญกับกระบวนการของการคิดวิเคราะห์ การศึกษาข้อมูล ประวัติศาสตร์ศิลป์เพื่อประยุกต์สู่การสร้างสรรค์ผลงาน มีรสนิยมทางศิลปะที่ดี มีการคิดความเชื่อมโยงกับการผลิตและรสนิยม

กลุ่มผู้บริโภครวม ทั้งยังเป็นแนวทางหนึ่งที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการออกแบบและสร้างสรรค์รูปลักษณ์เครื่องประดับสไตล์อื่น ๆ ได้

2. การศึกษาความพึงพอใจของผู้บริโภคต่อการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัยสำหรับสตรี พบว่า ชุดที่ 14 (พริ้ง) ได้รับความนิยมมากที่สุด ซึ่งเป็นรูปแบบเครื่องประดับสไตล์อาร์ตนูโวที่มาจากแนวทางการออกแบบรูปลักษณ์ของโมเดลที่ 1 จากการนำเอาพหุลักษณะ (ลักษณะเฉพาะ/ลวดลาย/สี/สัญลักษณ์) ของกระบวนแบบถนิมพิมพาภรณ์ (Tnim Pimpaporn Style) กับ สไตล์อาร์ตนูโว (Art Nouveau Style) เข้าด้วยกัน ประกอบด้วยสร้อยคอ ต่างหู และเข็มกลัด รองลงมาคือ ชุดที่ 8 (สิงห์อโยธยา) เป็นรูปแบบเครื่องประดับสไตล์ผสมที่มาจากแนวทางการออกแบบรูปลักษณ์ของโมเดลที่ 2 จากการออกแบบที่นำเอาพหุลักษณะ (ลักษณะเฉพาะ/ลวดลาย/สี/สัญลักษณ์) ของกระบวนแบบถนิมพิมพาภรณ์ (Tnim Pimpaporn Style) กับสไตล์โกธิค (Gothic Style) และสไตล์อาร์ตเดโค (Art Deco Style) เข้าด้วยกัน ประกอบด้วยสร้อยคอ และต่างหู ส่วนลำดับที่ 3 คือ ชุดที่ 4 (ข้าวหลามตัด) เป็นรูปแบบเครื่องประดับสไตล์อาร์ตเดโค (Art Deco Style) จากแนวทางการออกแบบในโมเดลที่ 1 จากการออกแบบที่นำเอาพหุลักษณะของกระบวนแบบถนิมพิมพาภรณ์ (Tnim Pimpaporn Style) กับอาร์ตเดโค (Art Deco Style) ผสมเข้าด้วยกันในการออกแบบ ประกอบด้วยสร้อยคอและต่างหู จึงแสดงให้เห็นว่ารสนิยมศิลปะตะวันตกมีผลต่อการตัดสินใจในการเลือกซื้อเครื่องประดับของคนไทย

และเมื่อพิจารณาเป็นรายกลุ่มโดยแบ่งตามบุคลิกการแต่งกาย พบว่า กลุ่มที่ 1 มีความพึงพอใจต่อการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับ ชุดที่ 14 (พริ้ง) มากที่สุด กลุ่มที่ 2 มีความพึงพอใจต่อชุดที่ 4 (ข้าวหลามตัด) มากที่สุด กลุ่มที่ 3 มีความพึงพอใจต่อชุดที่ 5 (ทุ่งดอกสีกัลป์) มากที่สุด และกลุ่มที่ 4 มีความพึงพอใจต่อชุดที่ 11 (ขลุ่ย) มากที่สุด แสดงให้เห็นว่าในแต่ละกลุ่มบุคลิกภาพการแต่งกายมีรสนิยมที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อความชอบและตัดสินใจซื้อเครื่องประดับต่างกัน ดังนั้นจึงควรออกแบบให้มีรูปแบบที่แสดงอัตลักษณ์เฉพาะกลุ่มของผู้บริโภคและมีความสอดคล้องกับภาพลักษณ์หรือลักษณะของวิถีชีวิตในปัจจุบันที่มีการแต่งกายในหลายลักษณะและส่วนใหญ่มีลักษณะสากล การออกแบบเครื่องประดับจึงควรมีการพัฒนาแบบที่เป็นสากลไปด้วยสอดคล้องกับ Supawee Sirirakaporn [4] โดยกลุ่มผู้บริโภคกลุ่มหลักจัดอยู่ในกลุ่ม Gen Y และ Gen X การเลือกรูปแบบเครื่องประดับจึงมีความแตกต่างกันในแต่ละกลุ่ม แสดงให้เห็นว่ารสนิยมและบุคลิกการแต่งกายมีผลต่อการตัดสินใจในการเลือกซื้อรูปแบบเครื่องประดับ ซึ่งสอดคล้องกับ Butsakorn Kochaseni [6] กล่าวคือกลุ่มบุคลิกภาพต่าง ๆ นั้นจะส่งผลโดยตรงต่อการเลือกซื้อสินค้า การเลือกรูปแบบมีความแตกต่างกันในแต่ละกลุ่ม อีกทั้งเริ่มใช้ชีวิตในรูปแบบที่มีอัตลักษณ์ตามแต่ละปัจเจกบุคคล ทำให้การซื้อสินค้าแฟชั่นสามารถเข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันเพราะช่วยส่งเสริมบุคลิกภาพและการเข้าสังคม ดังนั้นการสร้างสรรค์รูปลักษณ์เครื่องประดับไทยร่วมสมัยตามแนวทางการสร้างรูปลักษณ์จึงตอบสนองความพึงพอใจของบริบทสังคมใหม่และหลีกเลี่ยงรูปแบบอนุรักษ์นิยมแต่ยังคงกลิ่นอายความเป็นไทย ทั้งยังเป็นแนวทางหนึ่งของการใช้ทุนทางภูมิปัญญาแบบดั้งเดิมจากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ทั้งไทยและตะวันตก เป็นองค์ความรู้สำหรับใช้เป็นแนวทางการออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับที่สอดคล้องกับบุคลิกภาพ และเพิ่มทางเลือกให้แก่กลุ่มผู้บริโภค

ข้อเสนอแนะ จากผลการศึกษาสามารถนำองค์ความรู้เพื่อเป็นแนวทางประยุกต์สู่การออกแบบรูปลักษณ์เครื่องประดับกระบวนแบบสากลหรือในสไตล์อื่น ๆ เพื่อให้เกิดรูปลักษณ์ใหม่ ๆ ที่เชื่อมโยงกับบริบททางสังคม และธุรกิจเชิงพาณิชย์ได้ อีกทั้งควรมีการศึกษาความต้องการของกลุ่มเป้าหมายในด้านต่าง ๆ ทั้งองค์ประกอบและปัจจัยด้านอื่น ๆ สู่การพัฒนาแบบเครื่องประดับให้ดียิ่งขึ้น ด้วยการทดลองสร้างสรรค์รูปลักษณ์ใหม่ หรือต่อยอดด้วยการสร้างแบรนด์จากการนำทุนทางภูมิปัญญาดั้งเดิมมาประยุกต์ใช้เพื่อสร้างอัตลักษณ์ที่แตกต่าง ร่วมกับการศึกษาแนวโน้มแฟชั่นและเครื่องประดับ เพื่อให้การออกแบบและผลิตสินค้านั้นมีรูปแบบที่ตอบสนองความต้องการ รสนิยม และสอดคล้องกับรูปแบบการใช้ชีวิตประจำวันของผู้บริโภคสู่การเพิ่มยอดขายในเชิงพาณิชย์ในอนาคตได้อย่างยั่งยืน

เอกสารอ้างอิง

- [1] Department of Fine Arts. (1992). **Tnim Pimpaporn**. 5th Anniversary of Queen Sirikit birthday. Bangkok: Amarin Printing Group.
- [2] Chayawat Ungrangsee Sophon and others. (2012). **Study of Thai traditional embolishment for contemporary urban lifestyle**. Nakhon Pathom: Kanchanaphisek Royal Goldsmith College Associated Institute, King Mongkut's University of Technology North Bangkok.
- [3] Wunarat Tungcharoen. (2005). **Export Database of Embellishment**. Bangkok: Fashion Study and Development Center, Srinakharinwirot University
- [4] Supawee Sirirakaraporn. (2010). “**Discoursed: The Post Modernism Art Jewellery: Case Study of Aesthetics Dimensions (Form, Methodology of Creativity, Expression) through the Knowledge of International Jewellery for developing Thai Contemporary Jewellery Students and designers**”: Full Research Report. Nakorn Pathom. Department of Jewelry Design, Faculty of Decorative Arts, Silpakorn University
- [5] Likert, R. (1932). A Technique for the Measurement of Attitudes. **Archives of Psychology**, 140, p.1–55.
- [6] Butsakorn Kochaseni. (2013). **Attitude and Taste Study of Human Value of Male group in relationship with fashion**. Bangkok: Kasetsart University